

TEZA:

Artykuł 3 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki zawiera zamknięty katalog postępowań, w których stronom lub innym uczestnikom postępowania przysługuje prawo do złożenia skargi na przewlekłość postępowania i podmiotów do tego legitymowanych. Przepis ten nie wymienia w ogóle postępowania dyscyplinarnego, co oznacza, że w tym postępowaniu skarga nie przysługuje. Dlatego należało skargę na przewlekłość postępowania pozostawić bez rozpoznania.

WO-85/22

POSTANOWIENIE
z dnia 29 sierpnia 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:

Przewodniczący: SWSD Krzysztof Górecki
Sędziowie: SWSD Leszek Korczak
SWSD Daniela Sosin /sprawozdawca/
Protokolant: Piotr Ciepiński

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2022 r. na posiedzeniu
skargi na przewlekłość postępowania, złożonej przez B. L. w sprawie prowadzonej przez
Okręgową Izbę Radców Prawnych pod sygn. akt: OSD 5/20

postanawia:

1. odrzucić skargę
2. kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych

Uzasadnienie

W dniu 21 lutego 2022 r. B. L., Skarżąca, w sprawie prowadzonej przez Okręgową Izbę Radców Prawnych pod sygn. akt: OSD 5/20, złożyła skargę na przewlekłość postępowania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP ustalił i zważył, co następuje:

Skarga nie podlega rozpoznaniu.

Artykuł 3 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki zawiera zamknięty katalog postępowań, w których stronom lub innym uczestnikom postępowania przysługuje prawo do złożenia skargi na przewlekłość postępowania i podmiotów do tego legitymowanych. Przepis ten nie wymienia w ogóle postępowania dyscyplinarnego, co oznacza, że w tym postępowaniu skarga taka nie przysługuje. Brzmienie wskazanego przepisu jest jednoznaczne i nie budzi wątpliwości interpretacyjnych, czego dowodzi jednolite stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone co do skarg na przewlekłość w postępowaniach dyscyplinarnych sędziów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2009 r. KSP 2/2009, Orzecznictwo Sądu Najwyższego w Sprawach Dyscyplinarnych 2009, poz. 139) i adwokatów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2005 r. KSP 3/2005, OSNKW 2005/9).

Skarżący nie jest więc uprawniony do wniesienia takiej skargi. Zgodnie zaś z art. 9 ust. 2 wspomnianej ustawy, sąd odrzuca skargę wniesioną przez nieuprawnionego.

Niezależnie od powyższego wypadka jednak odnieść się do okoliczności opisanych w skardze na przewlekłość postępowania. Należy wskazać, iż pismo z Sądu Najwyższego wpłynęło do OIRP w dniu 29 kwietnia 2019 r. Zarządzeniem Rzecznika z dnia 7 listopada 2019 r. sprawę przekazano Zastępcy Rzecznika do rozpoznania, zaś Zastępcą postanowieniem z dnia 27 listopada 2019 r. odmówił wszczęcia dochodzenia wobec stwierdzenia, że postępowanie dyscyplinarne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone (art. 17 par. 1 pkt 7 k.p.k.). Postanowienie to zostało zaskarżone przez Skarżącą odwołaniem z dnia 7 stycznia 2020 r., zaś orzeczeniem z dnia 26 kwietnia 2021 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP umorzył postępowanie w sprawie. Orzeczenie to doręczono Skarżącej dopiero pismem z dnia 25 stycznia 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przyznaje, że sytuacja, w której wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, przesłany według właściwości do OIRP dnia 29 kwietnia 2019 r., oczekuje do 7 listopada 2019 r. na wyznaczenie zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego do prowadzenia sprawy może budzić zastrzeżenia, niemniej należy też odnotować, iż Zastępcą Rzecznika po wyznaczeniu go do prowadzenia przedmiotowej sprawy podjął niezwłocznie działania i po 20 dniach wydał postanowienie w sprawie.

Słusznie zwraca Skarżąca uwagę również na datę doręczenia jej orzeczenia OSD zapadłego w dniu 26 kwietnia 2021 r. które nastąpiło dopiero za pismem z dnia 25 stycznia 2022 r. W takich okolicznościach, zwłaszcza w sytuacji, gdy z akt sprawy nie wynika istnienie jakichkolwiek przyczyn usprawiedliwiających tak długie oczekiwanie na wysłanie korespondencji do Skarżącej,

nie dziwi niezadowolenie Skarżącej. Skarga nie może jednak przynieść oczekiwanego skutku, bowiem Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekając w niniejszej sprawie, nie ma żadnych kompetencji do czynienia ustaleń ani rozstrzygania, czy w istocie doszło do przewlekłości postępowania (zob. Orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP z dnia 15 czerwca 2021 r. WO-44/21, Legalis nr 2612736).

W świetle powyższego, bez względu na niewątpliwą trafność spostrzeżeń pokrzywdzonej co do wpływu działania organów w tej sprawie na zaufanie do zawodu radcy prawnego i samorządu zawodowego radców prawnych, rozstrzygnięcie skargi mogło być tylko takie, jak w sentencji.